

Ἐκ τοῦ οὗς. γαττόμαλλο, παρ' ὃ καὶ γατσόμαλλο καὶ κατσόμαλλο, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάζω.

1) Φέρω λεπτὸν καὶ ἄχρουν τρίχωμα εἰς τὸ πρόσωπον ἢ περὶ τὸν αὐχένα (ἐπὶ παιδῶν ἡβώντων ἢ καὶ ἐνηλίκων ἀσθενούντων ἢ ἄλλως κακοτυχούντων) Πελοπν. (Δυρράχ. Καλάβρ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Γραν. Ὑπάτ. κ.ά.) : Ἀρχίνησε νὰ κατσομαλλιάρῃ ὁ Σωτήρης Καλάβρ. Συνών. ἀναμαλλιάρω 1α. 2) Πάσχω ἀνόρθωσιν τῶν λεπτῶν τριχῶν τοῦ προσώπου, ἀνορθοῦνται αἱ μικραὶ τρίχες τοῦ προσώπου μου (ἐνεκα ψύχους, ἀσθeneίας ἢ ὑπερβολικῆς ἀδυναμίας) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Δυρράχ. Ἡλ. Μεσσ. Τριφυλ.) Στερελλ. (Γραν. Ὑπάτ. κ.ά.) : Σὶ καρτέρ'σα ἡγὰ ὦρα κὶ γατσουμάλλισα ἀπ' τοῦ κρύου Γραν. Γατσουμαλλιάρ' οὐ ἀνθροῦπους ἅμα δυστ'χάη αὐτόθι. Δὲ βλέπεις πῶς ἐκατσομάλλισα ἀπ' τὴν ἀρρώστια; Δυρράχ. Συνών. ἀνακατσί-ιάζω 1, κατσίιάζω. 3) Μεταφ., δίδω τὴν ἐντύπωσιν, ἔχω ἐμφάνισιν ἀσθενούντος ἢ δυστυχοῦντος, φαίνομαι λίαν καχεκτικὸς ἢ δυστυχῆς Πελοπν. (Δυρράχ. Καλάβρ.) Μετοχ. 1) Ὁ φέρων λεπτὸν χνοῦν εἰς τὸ πρόσωπον Στερελλ. (Αἰτωλ. Ὑπάτ. κ.ά.) 2) Ὁ λίαν ἀδύνατος καὶ ζαρωμένος Πελοπν. (Καλάβρ. Τριφυλ.) Συνών. κατσιασμένος, δι' ὃ ἰδ. κατσίιάζω.

γαττομαλλιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. κατσομαλλιάρης Πελοπν. (Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γαττόμαλλο, παρ' ὃ καὶ κατσόμαλλο, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάρης.

Ὁ φέρων εἰς τὸ πρόσωπον ἢ τὸν αὐχένα περισσότερα τῶν συνήθων «κατσόμαλλα», δι' ὃ ἰδ. γαττόμαλλο 1.

γαττομάλλισμα τό, ἀμάρτ. γατσουμάλλισμα Στερελλ. (Αἰτωλ.) κατσομάλλισμα Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαττομαλλιάρω, παρ' ὃ καὶ γατσομαλλιάρω καὶ κατσομαλλιάρω.

Ἡ παρουσία ἰσχνοῦ καὶ ἀχρόου τριχώματος εἰς τὸ πρόσωπον (ἐπὶ παιδῶν ἡβώντων ἢ ἐνηλίκων ἀσθενούντων ἢ δυστυχοῦντων) ἐνθ' ἄν. : Ἐφαί τώρα οὐ Στάθ'ς κὶ γλύτουνσι ἀπ' τοῦ γατσουμάλλισμα Αἰτωλ.

γαττομαλλίδα ἡ, ἀμάρτ. κατσομαλλίδα Πελοπν. (Δημητσ. Καλάβρ. Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γαττόμαλλο, παρ' ὃ καὶ κατσόμαλλο, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίδα.

Γαττόμαλλο 1, ὃ ἰδ. Συνών. ἀναμαλλίδα 3.

γαττόμαλλο τό, ἀμάρτ. γατσόμαλλον Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν. κ.ά.) Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Γραν. Τριχων. Ὑπάτ. κ.ά.) κατσόμαλλο Πελοπν. (Γορτυν. Δημητσ. Δυρράχ. Μεσσ. Τριφυλ. κ.ά.) κασόμαλλο Μύκ.

Ἐκ τῶν οὗς. γαττί καὶ μαλλί.

1) Τὸ ἰσχνὸν καὶ ἄχρουν τρίχωμα τοῦ προσώπου καὶ τοῦ αὐχένος (ἐπὶ παιδῶν ἡβώντων ἢ ἐνηλίκων ἀσθενούντων ἢ ἄλλως δυστυχοῦντων ἢ καὶ πασχόντων ἐξ ὑπερβολικοῦ ψύχους) Ἡπ. Πελοπν. (Γορτυν. Δημητσ. Δυρράχ. Μεσσ. Τριφυλ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Γραν. Τριχων. Ὑπάτ. κ.ά.) : Πέταξι ἡγὰ π'θαμὴ γατσόμαλλον ἀπ' τοῦ κρύου Τριχων. Ἐβγαζὶ γατσόμαλλα τοῦ πρόσονπου σ' Αἰτωλ. Κονρέφ', οὐδέ, γιατί γιόμουσις γατσόμαλλα Γραν. Σηκώθηκε τὸ κατσόμαλλό του ἀπὸ τὴν πείνα Μεσσ. Συνών. γαττομαλλήθρα, γαττομαλλίδα, γαττότριχα 2. 2) Τὸ βραχὺ καὶ δυσκατέργαστον ἔριον προβάτων ἢ αἰγῶν Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν. κ.ά.) Μύκ. Πελοπν. (Γορτυν. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀράχ.

Γραν. Τριχων. κ.ά.) : Δὲ νέθουντι αὐτὰ τὰ γατσόμαλλα Ἀκρ. Ἀμ' γατσόμαλλα νέθ'ς, κὶ μαδάρι ἔτσ'; Ἀράχ.

γαττομάνι τό, Ἀθῆν. Πελοπν. (Γαργαλ. κ.ά.) γαττουμάν' Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γάττα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -μάνι.

Πλήθος γαλῶν ἐνθ' ἄν. : Τί γαττομάνι ἦταν αὐτὸ ποὺ μαζεύτηκε ἀπόψε 'ς τὴν αὐλή μας! Ἀθῆν. Οὐλο τὸ γαττομάνι τῆς ρούγας εἶχε μαζωχτῇ ἀπόψε 'ς τὸ ἑλικοκτό μας Γαργαλ. Ποῦθι μαζώχ'τι αὐτὸ τοῦ γαττουμάν' πόφ' κὶ δὲ μᾶς ἄφ'σαν νὰ κλείσουμι μᾶτ'! Ἀκρ. Συνών. γαττολάσι, γαττομάσι, γαττουλόκακο 1, γαττουλομάνι.

γαττομάννα ἡ, ἀμάρτ. κατ-θομάννα Σύμ.

Ἐκ τῶν οὗς. γάττα, παρ' ὃ καὶ κάτ-θα, καὶ μάννα.

Ἡ παραμελοῦσα τὰ τέκνα τῆς, ἡ ἀστοργὸς ὡς γαλῇ, μήτηρ : Μωρὴ κατ-θομάννα, 'ὲ δὰ λυπᾶσαι τὰ παιδάκια νὰ τ' ἀφίνης καὶ νὰ γυριάζης;

γαττομάσι τό, ἀμάρτ. γαττουμάσ' Εὐβ. (Μετόχ. Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γαττί, παρ' ὃ καὶ γατσί, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -μάσι.

Γαττομάνι, ὃ ἰδ. ἐνθ' ἄν. : Γαττουμάσ' ἔμασις 'δῶ μέσα κὶ μ' τρώγι τοῦ ψουμί Στρόπον. Τ' κακουχρόν' τοῦ γαττουμάσ' ἰδὰ π' μαζεύ'τι! Μετόχ.

γαττομάτης ἐπίθ. Ἡπ. Πελοπν. (Σουδεν.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γαττουμάτ'ς Μακεδ. (Καταφύγ.) Στερελλ. (Ἀράχ. Τριχων.) κατ-θομ-μάτης Σύμ. κατ-τόμ-ματος Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὗς. γάττα, παρ' ὃ καὶ κάτ-τα καὶ κάτ-θα, καὶ μάτι.

Σκωπτικῶς, ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς χρώματος κυανοῦ λίαν ἀνοικτοῦ, ὁμοιάζοντος πρὸς τὸ χρῶμα τῶν ὀφθαλμῶν τῆς γαλῆς ἐνθ' ἄν. Συνών. γαττουλομάτης.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. Στερελλ. (Ἀράχ. Τριχων.)

γαττόμηννας ὁ, ἀμάρτ. κατ-θόμηννας Ρόδ. γαττουμήνας Θράκ. (Σουφλ.)

Ἐκ τῶν οὗς. γάττα, παρ' ὃ καὶ κάτ-θα, καὶ μῆνας.

Ὁ Ἰανουάριος (ἐπειδὴ κατ' αὐτὸν παρατηρεῖται ἰδιαιτέρως ἔντονος γενετήσιος ὄργασμός τῶν γαλῶν) ἐνθ' ἄν.

γαττομούρης ἐπίθ. Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τῶν οὗς. γάττα καὶ μούρη.

Ὁ ἔχων μορφήν τοῦ προσώπου ὁμοιάζουσαν πρὸς τὴν τῆς γαλῆς, ὁ δύσμορφος : Τί νὰ δόνε κάνω τὸ γαττομούρη ποὺ μοῦ φέρουνε προξενιό; Ἀε νὰ μοῦ κουρεύεσαι, ρὲ γαττομούρη! (ὕβρ.). Συνών. σκυλλομούρης.

γαττομούτσουνος ἐπίθ. Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τῶν οὗς. γάττα καὶ μουτσούνα.

Γαττομούρης, ὃ ἰδ. : Χάσου ἀπὸ τὰ μάτια μου, γαττομούτσουνη!

γαττομπλή ἡ, Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὗς. γάττα καὶ ὀμπλή, δι' ὃ βλ. ὀπλή.

Εἶδος ἀγρίας βοτάνης, πιθανῶς ἡλιοτρόπιον τὸ τριχωτὸν (heliotropium villosum), τῆς οἰκογενείας τῶν τραχυφυλλωδῶν (borraginaceae). Συνών. τῆς γατσούλας τὰ ποδάρια, δι' ὃ ἰδ. γαττούλα 5δ.

